

סֵדֶר הַלְמוּד לַיּוֹם ט"ו אֶלּוּל:

סֵדֶר לְקוּטֵי מוֹהַר"ן הַיּוֹמִי:

הַתּוֹרָה צו

עוֹד שָׁמַעְתִּי בְשֵׁמוֹ לְעֵנִין מֵעֲלֵת הַשִּׁיחָה בֵּינוּ לְבֵין קוֹנוֹ, שָׁאָמַר שְׁעַל תְּפִלוֹת וְתַחֲנוּת וּבִקְשׁוֹת הַסְּדוּרוֹת מְכַבֵּר, כְּכֹר יוֹדְעִין מֵהֶם כָּל הַמְּחַבְּלִים וְהַמְּקַטְרְגִים, וְהֵם אוֹרְבִים עַל הַדְּרָכִים שֶׁל אֱלֹהֵי הַתְּפִלוֹת, מִחַמַּת שְׁיֹדְעִים מֵהֶם מְכַבֵּר. כְּמוֹ, לְמַשָּׁל, עַל הַדְּרָךְ הַכְּבוּשָׁה, הַיְדוּעַ וּמְפָרָסֵם לְכֹל, שֶׁם אוֹרְבִים רוֹצְחִים וְגוֹלְגָנִים תָּמִיד, מִחַמַּת שְׁיֹדְעִים מִדְּרָךְ זֶה כְּכֹר. אֲבָל כְּשֶׁהוֹלְכִין בְּנִתִיב וְדְרָךְ חֲדָשׁ, שְׁאִינוֹ נוֹדַע עֲדִין, שֶׁם אֵינָם יוֹדְעִים לְאַרְבַּ שֶׁם כָּלֵל. כְּמוֹ-כֵן לְעֵנִין הַנ"ל, כִּי הַשִּׁיחָה שְׁמִדְבֵר הָאָדָם עֲצָמוֹ בֵּינוּ לְבֵין קוֹנוֹ, הוּא דְרָךְ חֲדָשׁ וְתַפְלָה חֲדָשָׁה, שֶׁהָאָדָם אוֹמְרָה מִלְּבוֹ מִחֲדָשׁ, עַל-כֵּן אֵין הַמְּקַטְרְגִים מְצוּיִים כָּל-כָּךְ לְאַרְבַּ. וְאַף-עַל-פִּי-כֵן הַזְהִיר מְאֹד גַּם עַל אֲמִירַת שְׁאָר תַּחֲנוּת וּבִקְשׁוֹת, כְּמִבְאֵר בְּדִבְרֵינוּ כַּמָּה פְּעָמִים:

הַתּוֹרָה צו

עוֹד אָמַר לְעֵנִין הַתְּחִינּוֹת בְּהַתְּבוּדוֹת וְתַחֲנוּת וּבִקְשׁוֹת, כִּי הַדְּבֹר יֵשׁ לוֹ כַּח גָּדוֹל לְעוֹרֵר אֶת הָאָדָם, אַף-עַל-פִּי שְׂנֵדְמָה לְהָאָדָם שְׁאִין לוֹ לֵב, אַף-עַל-פִּי-כֵן כְּשִׁידְבֵר הַרְבֵּה דְבָרֵי הַתְּעוֹרְרוֹת וְתַחֲנוּת וּבִקְשׁוֹת וְכִיּוֹצֵא, זֶהוּ בְּעֲצָמוֹ שְׁמִדְבֵר, הוּא בְּחִינַת הַתְּגִלוֹת הַתְּעוֹרְרוֹת לְבוֹ וְנִפְשׁוֹ לְהַשִּׁיב יְתִבְרָךְ, בְּבְחִינַת (שִׁיר-הַשִּׁירִים ה'): "נִפְשִׁי יִצְאָה בְּדִבְרוֹ", שֶׁהַדְּבֹר בְּעֲצָמוֹ הוּא הַתְּגִלוֹת הַנְּפֶשׁ וְהַלֵּב. וְלְפָעָמִים עַל-יְדֵי שְׁיִדְבֵר הַרְבֵּה, אַף-עַל-פִּי

שִׁיחָה בְּלֹא לֵב כָּלֵל, אֲפִי-עַל-פִּי-כֵן יָבֹוא אַחֲר־כֶּךָ עַל-יַד־יָזָה
 לְהַתְעוֹרְרוֹת גְּדוֹל בְּלֵב וְנַפֶּשׁ. וְהַכָּלֵל - כִּי הַדְּבֹוא בְּעַצְמוֹ יֵשׁ לוֹ
 כַּח גְּדוֹל:

הַתּוֹרָה צ ט

אָמַר: שְׁעָקַר הַהַתְּבוּדוֹת וְהַשִּׁיחָה בֵּינוּ לְבֵין קוֹנֵנוּ בְּשִׁלְמוֹת
 הוּא, כְּשִׁיפָרַשׁ שִׁיחָתוֹ כָּל-כֶּךָ לְפָנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, עַד
 שִׁיחָה סָמוּךְ מְאֹד שֶׁתֵּצֵא נְשֻׁמָתוֹ, חֵם וְשָׁלוֹם, עַד שֶׁכִּמְעַט יִגֹּעַ,
 חֵם וְשָׁלוֹם, עַד שֶׁלֹּא תִהְיֶה נְשֻׁמָתוֹ קְשׁוּרָה בְּגוּפוֹ כִּי-אִם כְּחוּט
 הַשְּׁעָרָה מֵעֵצִים צִעְרוּ וְגִעְגּוּעוֹ וְכִסּוּפֵיו לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּאַמְתּוֹ. וְכֵן
 מְבֹאֵר בְּדַבְרֵי רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה (תַּעֲנִית ח), שֶׁאָמְרוּ: 'אִין
 תִּפְלָתוֹ שֶׁל אָדָם נְשֻׁמָּעַת, אֶל־אִם-כֵּן מִשִּׁים נִפְשׁוֹ בְּכַפּוֹ וְכוּ',
 הֵינּוּ כַּנִּ"ל:

וְאָמַר: הֲלוֹא כְּשֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עוֹזֵר בְּהַתְּבוּדוֹת, אֲזִי
 הַהַתְּבוּדוֹת הוּא כְּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ:

הַתּוֹרָה ק

סִפְרוּ: לִי שֶׁאָמַר, שֶׁמִּקְטֵן וְעַד גְּדוֹל אִי אֶפְשָׁר לְהִיּוֹת אִישׁ כְּאֲשֶׁר
 בְּאַמְתּוֹ, כִּי-אִם עַל-יַד הַהַתְּבוּדוֹת. וְהָיָה מִזְכִּיר כַּמָּה
 וְכַמָּה צְדִיקִים מְפָרְסָמִים אֲמַתִּיִּם וְאָמַר, שֶׁכָּלֵם לֹא בָּאוּ לְמִדְרַגָּתָם
 כִּי-אִם עַל-יַד הַהַתְּבוּדוֹת. וְגַם תָּפַס אִישׁ אֶחָד פְּשׁוּט מִנְּכַדֵּי
 הַבַּעַל-שֵׁם-טוֹב, זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה, וְאָמַר: גַּם זֶה מִפְּרִשׁ שִׁיחָתוֹ בְּכָל
 פַּעַם לְפָנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּבִכְיָה גְדוֹלָה. וְאָמַר: שֶׁזֶרַע הַבַּעַל-שֵׁם-
 טוֹב רְגִילִים בָּזָה בְּיוֹתֵר, כִּי הֵם מִזֶּרַע דָּוִד הַמְּלֶכֶךְ, עָלְיוֹ הַשָּׁלוֹם,
 וְכָל עֶסְקוֹ שֶׁל דָּוִד הָיָה עֲנִיָּן זֶה, שֶׁהָיָה מְשִׁבֵּר לְבוֹ מְאֹד לְפָנֵי הַשֵּׁם

אֲשֶׁרֵי לוֹ. כֶּךָ הִבְנֵנו מִדְּבַרֵי רַבֵּנוּ, זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה:

כִּי אַף־עַל־פִּי שְׁנַמְצָאִים כַּמָּה עֲצוֹת טוֹבוֹת בְּסִפְרֵי רַבֵּנוּ, זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה, שֶׁהֵם מְלֵאִים עֲצוֹת לְהִתְקַרֵּב לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, אַף־עַל־פִּי־כֵן עַל־פִּי־רַב קָשָׁה לְהֵאָדָם לְקַיֵּם הָעֲצָה בְּעֲצָמָה. עַל־כֵּן הָעֶקֶר הוּא תְּפִלוֹת וְתַחֲנוּנוֹת וּבִקְשׁוֹת, יִהְיֶה אִיךָ שִׁיְהִיָּה, עַל־כָּל־פְּנִיִם יִדְבַר בְּפִיו בְּאִיזָה בְּחִינָה שְׁהוּא, וַיִּבְקֹשׁ מִהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ תָּמִיד, שִׁיּוֹצִיא אוֹתוֹ מִחֲשֶׁךְ לְאוֹר וַיַּחְזִירָהוּ בְּתַשׁוּבָה שְׁלֵמָה בְּאַמֶּת, וְאֵל יִתֵּן דָּמִי לוֹ עַד שִׁיעֲנָהוּ. וְאַף־עַל־פִּי שְׁהוּא קוֹרֵא וְצוֹעֵק לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ זֶה זְמַן רַב מְאֹד, וְעַד־כֵּן הוּא רְחוּק מְאֹד מְאֹד, אַף־עַל־פִּי־כֵן אִם יִהְיֶה חֲזָק וְאַמִּיץ בְּתַפְלוֹת וּבִבְקִשׁוֹת, בְּוִדְאֵי סוּף כָּל סוּף יַעֲנֶהוּ הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ וַיִּקְרְבוּ לְעַבֹּדְתוֹ בְּאַמֶּת, בְּוִדְאֵי בְּלִי סָפֵק, רַק חֲזָק וְאַמִּץ. וְכִמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה (בְּרִכּוֹת ל"ב), 'שֶׁתַּפְּלָה צָרִיךְ חֲזוּק', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּהִלִּים כ"ז): "קִוֵּה אֵל ה' חֲזָק וַיַּאֲמִץ לְבָבְךָ וְקִוֵּה אֵל ה'", וּפִרְשׁ רַש"י 'וְאִם לֹא תִתְקַבֵּל תִּפְלָתְךָ, חֲזֹר וְקִוֵּה. וְכֵן לְעוֹלָם, עַד יִשְׁקִיף וַיִּרְא ה' מִשָּׁמַיִם':

וְכִבֵּר מְבֹאֵר זֹאת בְּדְבַרֵינוּ כַּמָּה פְּעָמִים. אִךְ צָרִיכִין לְכַפֵּל וְלִשְׁנוֹת זֹאת וְלִזְכֹּר זֹאת בְּכָל יוֹם וַיּוֹם, כִּי יֵשׁ כַּמָּה וְכַמָּה מִיָּנִי חֲלִישׁוֹת וּבְלִבוֹלִים עַל זֶה בְּלִי שְׁעוֹר, מֵה שְׂאִין הַפָּה יְכוּל לְדַבֵּר וְהֵלֵב לְחַשֵּׁב. עַל־כֵּן צָרִיכִין לְחֹזֵר זֹאת אֲלֵפִים פְּעָמִים, כְּדֵי שִׁיתְחַזֵּק וַיַּתְאַמֵּץ לְעַמֵּד עַל עַמְדוֹ, לְהִתְפַּלֵּל וְלְהִתְחַנֵּן לְפָנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ תָּמִיד, שִׁיִּקְרַבְהוּ לְעַבֹּדְתוֹ, יִהְיֶה אִיךָ שִׁיְהִיָּה. "נִשְׂא לְבַבְנוּ אֵל כַּפָּיִם אֵל אֵל בְּשָׁמַיִם. כִּי לֹא יִטַּשׁ ה' אֶת עַמּוֹ וְנִחַלְתּוֹ לֹא יַעֲזֹב. חֲסִדֵי ה' כִּי לֹא תִמְנֹו, כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמָיו":

סדר יפני מוהר"צ"ת הישן:

קַבֵּב וְהִנֵּה תִהְלָה לְאֵל עֹבֵר הַשַּׁבָּת וַיּוֹם טוֹב בְּשָׁלוֹם וְשִׂמְחָה וְנִחַת

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ה'קנד - צמח מנוהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שדף צהר מצפורי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ונצחתי" שע"י ישיבת תיקון המידות

רק בליל יום טוב שני אחר הסעדה כשהנחתי לישן נחלשתי, והכרתי לתן הקאות הרבה וכל זה היה מחמת שעדין לא חזרתי לאיתני בשלמות מגדל החלישות הכבד שהיה לי על הים גם אחר יום טוב הרגשתי שעדין איני בקו הבריאה בשלמות, וכל מה שאכלתי היה קשה עלי:

כג אחר יום טוב התחלתי לחשב תכף איך זוכין לצאת מכאן לארץ ישראל כי קדם יום טוב, אף על פי שהבנתי תכף שאני צריך כאן לרחמים רבים וישועה גדולה לצאת מכאן, אף על פי כן הכרתי עצמי להעביר מדעתי דאגה זאת כדי שלא לערבב שמחת שבת ויום טוב אבל אחר יום טוב התחלתי לחשב בזה, וראיתי גדל דחקי עתה כי לא הבאתי לאלקסנדריא כי-אם בערך שלשה טאליר, והוצאות הספינה קטנה והמכם וכו' מן הספינה הגדולה עד האכסניא עלה קרוב לשמונה טאליר של מצרים (שהם פחותים שלישי מטאליר טובים של סטנבול) ובאמת לא היה בידי אלו ההוצאות, רק השם יתברך רחם עלי שרבי אהרן הנזכר לעיל שגמל חסד עמי כנזכר לעיל, וטרח עצמו עבדתי כל כך, נתן משלו לעת עתה כל הסך הנזכר לעיל, ומעט הפארים שהיה אצלי, נשאר בידי על הוצאות קטנים ועתה צריכין להחזיר הסך הנזכר לעיל לרבי אהרן, ולשכר ספינה לצידון או לעכו שהוא יותר ממחלה שלשה ימים והדרך רחוק כמעט כמו מאדעם לסטנבול וגם מעכו או מצידון צריכים לשכר חמורים לצפת, וגם שאר הוצאות לעלות על הספינה, ובידי אין כסף כי-אם סך מעט הנזכר לעיל ומדברי הרב הבנתי קדם שבועות בעת שבאתי אצלו שהוא רוצה לסלק ידו הימני, והוא מקפיד על שבאתי בעת הזאת על כן תכף באסרו חג נמשכה טרדות המחשבה בענין זה

סֵפֶר לְקוּמֵי עֲצוֹת הַיּוֹמֵי:

תפלין

א על-ידי רצועות של תפלין, שומרים את האמונה שלא ינקו ממנה החיצונים. ועל-ידי זה נשמר מחו ונשמתו ומקבל שכל חדש ונשמה חדשה מאור הפנים (ליקומי מוהר"ן לה).

ב צריך כל אדם לפשפש את עצמו בכל עת אם הוא דבוק בהשם יתברך. והסימן של דבקות הוא תפלין (שם לה).

ג עקר קדשת התפלין זוכין על-ידי קדשת הדבור ותקונו. ותקון הדבור הוא על-ידי שלומדין תורה גם בעניות ודחקות, ובכל מיני חשבות וצרות ויסורים רחמנא לצלן העוברים על האדם, כשמתגבר אז לעסק בתורה, על-ידי זה מעלה ומתקן הדבור, ועל-ידי זה זוכה לדבר בינו לבין קונו בשלהבת הגבורות ולשפך שיחו לפני ה' בחמימות גדול, לדבר דברי אמת שבלב בחמימות הלב, ורואה פחיתותו וגדלת הבורא, עד שנכנס בו בוששה גדולה על גדל פשעיו כנגד רב ושלטי עקרא ושרשא דכל עלמין, עד שזוכה שמתגלה הבושה על פניו. ואזי זוכה לאור התפלין שהם בחינת דבקות להשם יתברך. אשרי הזוכה לזה (עיין דבור אות ז; בוששה אות ב; ליקומי מוהר"ן לה).

ד תפלין הם בחינת הארת פנים, ועקר פאר של ישראל. והם בחינת חיים בחינת אמת, ומשם עקר העשירות וכל השפעות טובות. וכשפוגמין בתפלין חסוֹשֵׁלֹם בא עניות ובזיונות ובוששות, וחייו תלויים מנגד רחמנא לצלן (שם מז).

ה על-ידי תפלין ממשיכין על עצמן הזכרון לזכר תמיד בעלמא דאתי, דחינו להגדיל דעתו בכל יום להבין הרמזים שהשם

יִתְבָּרַךְ מֵרִמּוֹ לְאָדָם בְּכָל יוֹם שִׁיתְקָרַב אֵלָיו (עיינ זכרון אות ד ה; דעת אות לו; ליקו"מ נד).

סדר ספורי מעשיות היומי:

ובחינת הצדקה הנ"ל, שהיא כנגד החומות של מים שהם גלי הים, זה בחינת (ישעיה מח): "וצדקתך כגלי הים" והרוח הנ"ל שיכול לאחוז בידיו, זה בחינת (משלי ל): "מי אסף רוח בחפניו" (שזה בחינת נגינה במבאר במקום אחר) (עין לקוטי מוהר"ן סימן נד) ועשרה מיני נגינה, ועשרה מיני דפיקין זה מבאר כפר (ועין בלקוטי תנינא (סימן כד) ב"ב) כל זה שמענו בפרוש אך מי ומה ואימת, זה עמק עמק הינו שגוף ענין המעשה, מי הם כל הנ"ל, ומה הוא ואימת היתה כל הנ"ל, זה עמק מלהשיג.

גמר המעשה, הינו מה שהיה ביום השביעי, הינו ענין הבעטליר שהיה בלא רגלים, וגם סיום התחלת המעשה מענין המלך הנ"ל לא זכינו לשמעה ואמר שלא יספרה עוד והוא הפסד גדול, כי לא נזכה לשמעה עוד עד שיבוא משיח במהרה בימינו אמן.

גם אמר: אלו לא ידעתי שום ענין אחר, כי אם זאת המעשה, היתה גם כן חדוש גדול מאוד! כך אמר בפרוש.

כי זאת המעשה היא חדוש נפלא מאד ויש בה מוסר הרבה מאד, ותורה הרבה כי יש בה כמה תורות גם מדברת מהרבה צדיקים קדמונים, מדוד המלך, עליו השלום כי דוד המלך, עליו השלום, עמד בקצה הארץ וצעק אל המעין היוצא מן האבן שעל החר, כנ"ל כמו שכתוב (תהלים סא): "מקצה הארץ אליך אקרא, בעטף לבי בצור ירום ממני תנחני".

סֵדֶר שְׁלֹחַן עֲרוּךְ הַיּוֹמִי:

סימן תרנט (א) מוציאים שני ספרים באחד קורין שור או כשב בפ' אמור ובשני קורא המפטיר קרבנות המוספין ובחמשה עשר לחדש השביעי ומפטיר בזכריה הנה יום בא וכו':

סימן תרם (א) נוהגים להעלות ספר תורה על (הבימה) ולהקיפה פעם אחד בכל יום ובשביעי מקיפים אותה שבעה פעמים זכר למקדש: הגה ומוציאים שבעה ס"ת על הבימה ביום שביעי (מהרי"ל) ויש מקומות שמוציאים כל ס"ת שבהיכל (מנהגים) (והכי נוהגין במדינות אלו) שהיו מקיפים את המזבח וההקפות לצד ימין. (ובשבת אין מקיפים) (טור) (ואין מוציאים ס"ת על הבימה): (ב) נוהגים להקיף אף מי שאין לו לולב: הגה ויש אומרים שמי שאין לו לולב אינו מקיף וכן נוהגין (טור בשם רש"י ור"ן פרק לולב) וביום השביעי נוטלין הערבה עם הלולב להקיף (ב"י) מי שאירע לו אבל בחג אינו מקיף וכן אבל כל י"ב חודש על אביו ואמו (כל בו) וכן נהגו: (ג) יש מי שאומר שאין אומרים הושענא בשבת ולא נהגו כן:

סימן תרסא (א) בליל יום טוב שני אומר קידוש וזמן אחריו מיד ואח"כ ברכת סוכה (זו דעת הרא"ש וכן ראוי לנהוג):

סימן תרסב (א) ביום שני מברך על נטילת לולב וכן בכל שאר ימים: (ב) אינו מברך זמן ביום שני על הלולב אא"כ חל יום ראשון בשבת: (ג) מוציאים שני ספרים וקורין בהם פרשיות שנקראו אתמול ומפטיר במלכים ויקהלו עד בהוציאי אותם מארץ מצרים:

סימן תרסג (א) בחוה"מ מוציאים ס"ת וקורין בו ארבעה בקרבנות החג שבפרשת פנחס וביום ראשון של

חולו של מועד קורא כהן וביום השני ולוי וביום השלישי וישראל חוזר וקורא וביום השלישי והרביעי קורא ספיקא דיומא וביום השני וביום השלישי ועל דרך זה קורים בשאר ימים: הגה ויש אומרים ששנים הראשונים קורין בספיקא דיומא והשלישי קורא ביום המחרת והד' חוזר וקורא כל ספיקא דיומא דהיינו מה שקראו שנים הראשונים וכן אנו נוהגין וביום הז' כהן קורא ביום החמישי לוי ביום הששי ישראל ביום השביעי והרביעי קורא ביום הששי וביום השביעי וכן אנו נוהגין (רש"י בשם רבותיו ומהרי"ו ומנהגים): ובארץ ישראל שאין שם ספיקא דיומא אין קורים בכל יום אלא קרבן היום בלבד כי ביום ב' הוא א' לחולו של מועד קורא כהן וביום השני והג' העולים אחריו חוזרים וקורים אותה פרשה עצמה ועל דרך זה בכל יום משאר הימים: (ז) שבת של חולו של מועד ערבית ושחרית ומנחה מתפלל של שבת ואומר יעלה ויבא בעבודה ובמוסף אומר אתה בחרתנו ומפני חטאינו את יום המנוח הזה את יום חג הסוכות הזה וחותם מקדש השבת וישראל והזמנים: הגה ונוהגין לומר קהלת בשבת של חוה"מ או בש"ע אם איקלע בשבת (מהרי"ל) ועיין לעיל סימן ת"צ: (ג) מוציאין שני ספרים באחד קורין ראה אתה אומר אלי ומפטיר קורא קרבנות של ספיקא דיומא ומפטיר ביחזקאל והיה ביום בוא גוג:

סדר לקוטי תפלות היומי:

תצט: רבי רבי רבי "אבי אבי רבב ישראל ופרשיו", נהירו דבוצינא דאורייתא, "עורה למה תישן", איך תוכלו לסבול צרות ישראל, קומו והתעוררו עם כל הצדיקי אמת להסתכל ולראות במרירות צרות נפשנו, "הקיצו ורננו שוכני עפר", קומו ישיני מכפל לסעדינו צדיקי יסודי עולם, קומו בעזרתנו בעת צרה

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ה'קס - אומר מוהר"ת זצ"ל "צדק צני מלכה שדך צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות -

הזאת, חוסו וְחָמְלוּ עַל כָּל עֵדֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וּבְתוֹכָם עָלִי הַחוּטָא
וְהַפְּגוּם הַמְּלֵא, חֲטָאִים מִכַּף רֶגֶל וְעַד רֹאשׁ אַתֶּם יַדְעֶתֶם "אֵת כָּל
הַתְּלָאָה אֲשֶׁר מְצַאֲתֵנוּ" מִיּוֹם גְּלוּת הָאָרֶץ עַד הַנְּהָ, כָּל מֵה שְׁעֵבֶר
עַל כָּל יִשְׂרָאֵל בְּכֻלְיֹת, וּבַפְּרָטִיּוֹת מֵה שְׁעֵבֶר עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד
וּבַפְּרָט מֵה שְׁעֵבֶר עָלַי מִיּוֹם שֶׁנֶּאֱצְלוּ וְנִבְרָאוּ וְנוֹצְרוּ וְנַעֲשׂוּ נִשְׁמָתִי
וְרוּחִי וְנַפְשִׁי וְגוֹפִי, כָּל מֵה שְׁעֵבֶר עָלַי בְּכָל גְּלוּל וְגְלוּל, וּבַפְּרָט
מֵה שְׁעֵבֶר עָלַי בַּגּוֹף הַזֶּה, כָּל מֵה שְׁעֵבֶרְתִּי מֵעוֹדִי עַד הַיּוֹם הַזֶּה,
מֵה שְׁאֲנִי זוֹכֵר עֲדִין וּמֵה שֶׁנִּשְׁכַּח מִמְּנִי, הַיִּסְפִּיקוּ כָּל אֵילֵי נְבִיּוֹת
לְבָאֵר וְלִסְפֵּר אֶפְסֵם קֶצֶה מֵהַפְּגָמִים שֶׁפָּגַמְתִּי בְּיוֹם אֶחָד כְּפִי מֵה
שֶׁנּוֹגְעִים הַפְּגָמִים בְּמָקוֹם שֶׁנּוֹגְעִים כְּפִי שֶׁרֵשׁ נִשְׁמָתִי, וּמְכַל שֶׁכֵּן
וְכָל שֶׁכֵּן מֵה שֶׁפָּגַמְתִּי בְּכָל הַיָּמִים שְׁעֵבְרוּ עָלַי מִיּוֹם הַיּוֹתִי עַד הַיּוֹם
הַזֶּה, (וּבַפְּרָט וְכו') מִי יוֹכֵל לְסַפֵּר, מִי יוֹכֵל לְשַׁעֵר, מָה אֲדַבֵּר מֵה
אֶתְאוּנֶנּוּ, מָה אֹמֵר מָה אֲדַבֵּר וּמָה אֶצְטַדֵּק:

תק: רבוננו של עולם, תן בלב הצדיק הקדוש והנורא הזה (אם יזכה
להיות בא"י על קבר רשב"י יאמר: השוכן פה) ובלב כל הצדיקים אמתים
לב ל יסתירו פניהם ממני, ויעמדו בעדי למליצי ישר, להפוך
בזכותי ולבקש ולמצא בי נקדות טובות, ומליצו טוב בעדי
שתקר בני אליך ברחמים, ותתן בי לב חדש ורוח חדשה תתן
בקרבי, שאזכה להתעורר מעתה באמת לשוב אליך באמת ובלב
שלם אי שמים הפגינו בעדי, כל בעלי רחמים וְחָמְלָה חָמְלוּ עָלַי
כָּל שוֹכְנֵי עֵפֶר הַעֲתִירוּ בְּעַד מְטָבַע "בִּיּוֹן מְצוּלָה וְאִין מְעָמַד"
כְּמוֹנִי:

תקא: רבי רבי שמעון בן יוחאי, זכרו זאת ותשימו על לב, שזכינו
בדורות הללו לשמע נפלאות נוראות גדלתכם איך מרמז בתורה
שעל ידכם לא תשכח התורה, כי הפסוק שבהאתם ראיה ממנו,

שֶׁהוּא כִּי לֹא תִשְׁכַּח מִפִּי זִרְעוֹ הוּא סוֹפֵי תִבּוֹת יוֹחֵא"י, וְשִׁמְכֶם
הַקְּדוֹשׁ בְּעֲצֻמוֹ מְרָמוֹ בַּפְּסוּק "עִיר וְקָדִישׁ מִן שְׁמִיָּא נְחִית" אֲשֶׁר
אַתֶּם לְבַד יוֹדְעִים סוּד דְּבָרִים הָאֵלֶּה, אַתֶּם לְבַד יוֹדְעִים גְּדֻלַּת
הַהִבְטָחָה שֶׁהִבְטַחְתֶּם לְיִשְׂרָאֵל שֶׁהַתּוֹרָה לֹא תִשְׁכַּח מִיִּשְׂרָאֵל עַל
יְדֵכֶם, וְאִיךְ מִשָּׁה רַבְּנוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם נִבָּא עַל זֶה בְּתוֹרָתוֹ הַקְּדוֹשָׁה
מִקֶּדֶם עַל כֵּן בָּאתִי לְהִזְכִּיר, נָא רַבּוֹתַי הַקְּדוֹשִׁים, חִמְלוּ עָלַי וְאַל
תִּסְתַּכְּלוּ עַל כָּל הָרַע שֶׁעָשִׂיתִי מֵעוֹדִי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, בְּמַחְשָׁבָה
דְּבוּר וּמַעֲשֵׂה, אֲשֶׁר הִמְרִיתִי אִמְרֵי אֵל וְעֵצַת עֲלִיּוֹן נִאֲצַתִּי אֵל
תְּבִיטוּ בְּמַעֲשֵׂי הָרָעִים, וְאַל תַּעֲשׂוּ עִמִּי כַּחֲטָאֵי, וְאַל אֶקְוֶן
בְּעֵינֵיכֶם, עַל אֲשֶׁר זֶה כַּמָּה אֲשֶׁר מְעוֹרְרִים אוֹתִי בְּאַלְפִים וּרְבָבוֹת
רְמָזִים וְהַתְּעוֹרְרוֹת, וּבְכַמָּה מִיָּנִי עֲצוֹת נְכוֹנֹת בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת,
לְהִתְקַרֵּב לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, וְאֲנִי בְּעֵצֶם קְשִׁיּוֹת עָרְפִי קִלְקַלְתִּי וּפְגַמְתִּי
בְּכָל זֶה, וְלֹא הִפִּיתִי אָזְנִי וְלִבִּי לְכָל זֶה חוּסוּ עָלַי וְאַל תִּשְׁתּוֹ לֵב
לְכָל זֶה, וְאַל יַחַר אַפְּכֶם בִּי חֲלִילָה, רַק תִּחְשְׁבוּ מַחְשְׁבוֹת עוֹד
מֵעַתָּה לְבַל אֶהְיֶה נִדְחָה מִהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ וּמִכֶּם חֲלִילָה כִּי עֲדִין "אֵין
מֵעֲצוֹר לֵה' לְהוֹשִׁיעַ" גַּם בָּעֵת הַזֹּאת כִּי אֵין לִי שׁוּם כַּח עַתָּה אֲלֹא
בְּפִי לְבַד, וְגַם זֶה מֵאֵתוֹ יִתְבָּרֵךְ אֲשֶׁר לֹא עֲזַב חֶסְדּוֹ וְאַמְתּוֹ מֵעַמִּי,
וְנָתַן כַּח לְיַעֲקֹב כְּמוֹנִי, לְדַבֵּר עַתָּה מְעַט דְּבָרִים הָאֵלֶּה וְעַל זֶה
תִּמְכַּתִּי יִתְדוֹתַי, שֶׁתִּרְחַמוּ עָלַי וְתַעֲשׂוּ אֶת אֲשֶׁר אֲזַכֶּה לָשׁוּב
בְּאַמַּת לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ (וְלִבֵּא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל מִהֲרָה בְּשָׁלוֹם, וּלְדַבֵּר כָּל זֶה וְיִזְתַּר
מִזֶּה שָׁם עַל צִיּוֹן שְׁלָכֶם הַקְּדוֹשׁ), וְהוֹ הַטּוֹב בְּרַחֲמָיו יִשְׁמַע תְּפִלַּתְכֶם
וְיַעֲזֹר וְיִגַן וְיִוֹשִׁיעַ אוֹתִי וְאֶת כָּל יִשְׂרָאֵל לְמַעַנְכֶם, וְיַחֲזִירֵנִי
בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנָיו מִהֲרָה, וְיִאֲחֲזֵנִי וְלֹא יִרְפֵּנִי, וְאַל יַעֲזִבֵנִי וְאַל
יִטְשֵׁנִי בְּשׁוּם אִפְּן, עַד שֶׁאֲזַכֶּה לָשׁוּב אֵלָיו בְּאַמַּת, וְלִהְיוֹת כְּרָצוֹנוֹ
הַטּוֹב מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם, וּלְתַקֵּן בְּחַיֵּי אֶת כָּל אֲשֶׁר פְּגַמְתִּי, בְּכַח

